

Zeg nooit nooit

Leesexemplaar

Zeg
nooit
nooit

**Stig & Thijs
Broeckx & Delrue**

Van Halewyck

Inhoud

- 7** Voorwoord
- 13** Zondagskind, dierenvriend, fietsfanaat
- 26** De droom achterna
- 51** Zaterdag 28 mei 2016
- 65** Tijd kopen
- 89** Van de hemel naar de hel en terug
- 111** Stap voor stap voor stap
- 131** ‘Ik ben er weer’
- 165** Terug thuis
- 191** De laatste rechte lijn naar zelfstandigheid
- 201** Een leven voor en na
- 231** Nawoord

Voorwoord door Thijs Delrue

DINSDAGAVOND 19 FEBRUARI 2019, kwart voor tien. De kinderen moeten – eindelijk – naar bed. Als er voetbal op de buis is banteer ik een gedoogbeleid, op Europese avonden knepen mijn eigen ouders tenslotte ook een oogje dicht.

‘Wat wil je zien?’ vraag ik even later aan vrouwlief. Liverpool en Bayern München hebben hun intense, maar voorlopig scoreloze confrontatie intussen bervat. Aanvankelijk was ik van plan deze Champions League-topper uit te zitten en daar na afloop nog eens over te ventileren op mijn Facebookpagina De Koperen Kogel. Ik zucht. Tot mijn eigen frustratie staat de Kogel al een tijd op een laag pitje. Oorzaak: ik kruip alleen in mijn pen als iets me diep raakt. Dat gebeurt steeds minder vaak, en ook deze voetbalmatch blinkt uit in voorzichtigheid en koele berekeneerdheid. ‘Kies jij maar een programma’, zeg ik haar. Ze zapt.

Amper vijf minuten later word ik alsnog getroffen. Midscheeps. Sinds mijn kindertijd, toen ik bij het zien van onfortuinlijke leeftijdgenoten – kinderen met een handicap, weesjes, oorlogsslachtoffertjes – mijn tranen niet kon bedwingen, was ik niet meer zo aangedaan. ‘Dat is toch niet eerlijk!’ snikte ik toen tegen moeders schouder, waarmee ik eigenlijk uiting gaf aan het besef dat ikzelf immens veel geluk had.

Met de leeftijd leerde ik dat soort vlagen van empathie steeds beter bedwingen, en daarmee belaaas ook het besef dat ik nog altijd ontzettend veel geluk heb. Tot dat moment. Het schild spat in enkele minuten uit elkaar. Met dank – ja, dank! – aan Stig Broeckx, een van de geportretteerden in het één-programma Bargoens.

Het contrast tussen zijn glansprestatie in de Ronde van Vlaanderen en de revalidatie-oefeningen die bij na een halfjaar coma en een zwaar hersenletsel moet afwerken. Bam!

Het beeld van Stig in zijn rolstoel, die met zijn vriendin op schoot wacht tot het busje hem komt halen voor een bele dag kine, ergo, psycho en logo. Bam!

Zijn pracht van een moeder die met tranen in de ogen vertelt over die zes maanden 'hoop tegen beter weten in' en de lege stoel in huis. Bam!

De ongecontroleerde huilbui van Stig wanneer het leed van zijn gezin in die bange dagen voor het eerst tot hem doordringt. Bam!

De onvoorwaardelijke liefde tussen een moeder en haar kind van 28 dat opnieuw moet leren spreken. Lopen. Fietsen misschien. Een mirakel zou dat zijn, volgens de therapeute. Nog een keer bam!

'Dat is toch niet eerlijk!' denk ik aanvankelijk, vechtend tegen de tranen. Maar medelijden moet het afleggen tegen mateloze bewondering. Want wat me nog het meeste beroert, is het open, sympathieke gezicht van de immer goedlachse Stig. Dat ik het toch niet droog houd, komt door het besef dat ik potverdorie een lucky bastard ben, met goud aan mijn zijde (en boven in bed). Dat ik moet stoppen met zeuren. Dat er ergere dingen zijn in het leven, maar dat zelfs die een onwaarschijnlijke schoonheid kunnen voortbrengen.

Vlak voor het slapengaan check ik de Sporza-app. Liverpool-Bayern 0-0. Lyon-Barça ook. Ik moet de afstandsbediening misschien wat vaker aan mijn vrouw geven.

Enkele dagen nadat ik bovenstaande impressie heb gedeeld op de sociale media, ben ik op bezoek bij uitgeverij Van Halewyck om over een boekproject te praten dat al even op stapel staat. Na de vergadering wil uitgeefster Lise het met mij nog over een ander idee hebben. 'We hebben je column over Stig Broeckx gelezen', zegt ze.

Ik voel meteen waar dit gesprek naartoe gaat, of beter: ik hoop dat ik weet waar dit gesprek naartoe gaat. Al tijdens de uitzending van *Bargoens* had de schrijver in mij uiteraard meteen door dat het verhaal van Stig Broeckx de gedroomde voedingsbodem is voor een meeslepend en inspirerend boek. Maar ik voelde een zekere schroom om zelf met die bedenking naar buiten te treden, omdat 'meeslepend' en 'inspirerend' geïnterpreteerd zouden kunnen worden als eufemismen voor 'commercieel interessant'. Altijd een delicaat evenwicht bij dit soort thema's.

'Stig en zijn ouders hebben jouw stukje ook gelezen,' voegt Lise eraan toe, 'en ze zijn er heel enthousiast over. Meer nog, Stig wil het verhaal over zijn verbazingwekkende revalidatie zelf graag in een boek vertaald zien,

omdat hij heeft gemerkt hoe zijn optimisme de mensen raakt, motiveert en – jawel – inspireert. Dat geeft hem dan weer de energie om te blijven werken aan zijn herstel. De familie zou graag hebben dat jij samen met Stig het boek schrijft.’

Ik voel me niet alleen vereerd en bevoorrecht, ik ben er ook zeker van dat dit project inhoudelijk de klassieke sportbiografie overstijgt. Dat dit een boek wordt waar ik zelf de voldoening uit kan halen die het loutere schrijfplezier overvleugelt. ‘Maar eerst willen ze je eens in levenden lijve ontmoeten. Zien of het klikt.’

Een tikkeltje zenuwachtig staan we enkele weken later voor de poort van de boerderij in Dessel, het ouderlijke huis van Stig, voor een verkennend gesprek. De eerste die ons tegemoetkomt is een blaffende Berner sennenhond die er eerder gezellig dan gevaarlijk uitziet.

‘Het is al goed, Fien!’ horen we op de achtergrond. Uit de stallen komt Marie-An tevoorschijn, met een guitige glimlach die onze nervositeit terstond doet smelten als sneeuw voor de nochtans afwezige zon. Ook de Kempen ontsnappen niet aan druilerige dagen, maar dat laat deze vrouw niet aan haar hart komen.

Marie-An neemt ons mee naar binnen, waar Stig ons al zit op te wachten in de eetkamer. Hij staat recht, schudt ons de hand, heet ons welkom. Hij heeft sinds *Bargoens* nog enorme stappen voorwaarts gezet, is mijn eerste gedachte.

Ogenblikkelijk voel ik de hechte band tussen Stig en zijn ‘moeke’. Wanneer we onze motivatie verwoorden om dit boek te publiceren, speelt hij elke loftuiting aan zijn adres door naar haar. ‘Mijn moeke is altijd in mij blijven geloven’, klinkt het. ‘Zó’n madam’, steekt hij zijn duim omhoog.

‘Maar je hebt het toch vooral zelf gedaan’, blijft Marie-An bescheiden.

Het zijn dat soort momenten die ons inhoudelijk nogal zakelijke gesprek – over het schrijfproces van een boek, over beschikbaarheid, deadlines en contracten – opwarmen. En natuurlijk ook de hartelijke, ietwat ongecontroleerde schaterlach van Stig als ik met een flauwe kwinkslag het ijs probeer te breken, of als hij zelf humoristisch uit de hoek komt. Op zijn T-shirt staat een prachtig portret van Briek Schotte, met daaronder de woorden ‘IJzeren Briek’.

‘Dat is omdat ik zelf vol ijzer zit’, lacht hij. Daarna, iets ernstiger: ‘Dat geldt voor alle wielrenners. Het zijn een soort kostbare tatoeages...’ Stig staat scherp. Hij is niet altijd even goed te verstaan, maar wát hij zegt, is bijzonder waardevol.

En dan is er nog vader Peter, die even later ook thuiskomt. Zijn handdruk verradt een sterke persoonlijkheid en uit de manier waarop hij ‘Dag Thijs’ zegt, leid ik vertrouwen af. Nu al. Zelf ben ik onder de indruk van zijn zware stem en zijn welbespraaktheid. Ik voel wel dat de afgelopen jaren hun sporen hebben nagelaten bij deze imposante man. Ook op een goede manier. Alsof hij bezadiger in het leven staat dan ooit het geval was.

Het is die sereniteit die dit huis kenmerkt, die zo tastbaar is in dit hechte gezin, en waardoor ik me hier meteen thuisvoel. Ik ken deze mensen al jaren, zo lijkt het. Ze hebben ontzettend veel meegemaakt, maar hebben hun lot aanvaard. ‘En de boer, hij ploegde voort.’

Zoals het Kempenaars betaamt, springen de Broeckxen niet op tafel, schreeuwen ze geen moord en brand. Ze zijn vooral dankbaar dat hun niet-aflatende hoop een prachtige uitkomst heeft gekregen. En die positiviteit brengen ze over op wie hun pad kruist, met huiselijke warmte en gulle gastvrijheid.

Wanneer ik in mijn auto stap, kan ik de hele wereld aan. De ruitenwissers zwaaien zich een ongeluk, maar ik rijd huiswaarts met een glimlach van oor tot oor. Zelfs mijn vrouw merkt dat de gloed zich een weg naar buiten baant. ‘Het is goed gegaan, blijkbaar.’

Ik omhels haar en zeg: ‘Dit boek is precies wat ik nodig heb.’ Daarmee bedoel ik dat Stig het perfecte tegengif is voor mijn aangeboren onvermogen om ten volle van het moment te genieten, voor mijn aangeboren neiging om bij alles wat ik beleef rekening te houden met de negatieve keerzijde.

Maar wanneer ik er effectief wil in vliegen, slaat toch weer de twijfel toe die me als auteur, en zeker als ghostwriter, wel vaker overvalt. Hoe ga ik dit aanpakken? Biedt dit boek me niet een uitgelezen kans om mijn traditionele methodes in vraag te stellen? Een kans om meer te doen dan louter

interviewen en neerschrijven, om mezelf als een extra personage in Stigs leven te schrijven, zodat ik eindelijk eens mijn eigen woorden, mijn eigen emoties, mijn eigen stijl kan toevoegen aan wat er wordt verteld?

Na een korte, maar hevige innerlijke worsteling en op basis van de eerste echte gesprekken met Stig en zijn ouders, concludeer ik dat dit verhaal nog minder aan mij toebehoort dan om het even welk ander verhaal dat ik al schreef. Ik heb Stig, Peter en Marie-An maandenlang gesproken, ik heb met hun vrienden en het medisch personeel gepraat, ik heb Stig aan het werk gezien in het revalidatiecentrum en bij personal trainer Wouter...

Maar dat deed ik alleen om me nog beter te kunnen inleven in wat hij en zijn familie hebben doorgemaakt, niet om mijn eigen ervaringen daarbij te verwoorden. Tenzij in dit voorwoord en in het nawoord, omdat ik het niet kan nalaten om hen mijn persoonlijke eer en dank te betuigen.

Het woord is in dit boek aan Stig, de wielrenner die na zijn zware val zo vaak te horen kreeg wat er in zijn leven 'nooit' meer zou lukken, maar die dankzij zijn ongebreidelde optimisme toch telkens weer het tegendeel bewijst. Ik laat ook Peter en Marie-An aan het woord, die het onwaarschijnlijk positieve verhaal van Stigs herstel een diepere dimensie geven met hun openhartige getuigenissen over de maanden tijdens en na de coma. Van die periode herinnert Stig zelf zich niets meer en hij zal er ook niet over praten in dit boek. Peter en Marie-An vertellen ook over de manier waarop zij tot op de dag van vandaag omgaan met de nieuwe realiteit.

In hun eigen woorden hebben zij gedrieën van *Zeg nooit nooit* veel meer gemaakt dan een heroïsch relaas over een gevallen wielrenner en zijn wonderlijke revalidatie. Het is een diepmenselijk verhaal over hoop en angst, over optimisme en realisme, over triomfen en frustraties, over de veerkracht van lichaam en brein. En het is een hommage aan de onvoorwaardelijke liefde van ouders voor hun zoon. *Zeg nooit nooit* is zoals Stig Broeckx zelf: een open boek dat ontroert, blij maakt en inspireert.

— **Thijs Delrue**

Hoofdstuk 1

Zondagskind,
dierenvriend,
fietsfanaat

Vrijheid

Als er één woord in me opkomt als ik terugdenk aan mijn kindertijd, dan is het vrijheid.

Dat heeft veel, zoniet alles te maken met de plek waar ik ben opgegroeid: op een boerderij. Daar is namelijk altijd iets te beleven. Bladerend door de fotoalbums uit mijn prille jeugd jaren, lijkt het wel alsof mijn broers, mijn zus en ik permanent op vakantie waren. Zo heb ik het eigenlijk ook altijd ervaren.

Van 's morgens tot 's avonds speelden wij buiten, op en rond het erf, in de stallen, op de weilanden rond de boerderij. Verstoppertje spelen in de 'zandbak', eigenlijk niet meer dan een hoop zand in de schuur. Met de go-cart rondcrossen tussen de gebouwen. Of met onze BMX'jes over het zelf aangelegde parcours achter de stallen vlammen. Na schooltijd konden we niet snel genoeg buiten zijn, maar niet voordat we van *ons moeke* andere kleren hadden moeten aantrekken, kleren die vuil mochten worden. We kwamen pas terug tevoorschijn toen zij ons naar binnen riep, nooit vroeger. Omdat zij op dat moment vaak nog werk te doen had in de stallen, kwam *moemoe*, de moeder van mijn vader, een handje toesteken vlak voor het slapengaan. Zij was het die ons na een dagje ravotten kwam wassen in de douche of in bad. Zeg maar 'schrobben'. Moemoe had een harde hand... Intussen was moeke klaar om ons onder te stoppen. Zelden of nooit keken wij 's avonds nog naar de televisie.

Ik sliep met mijn drie jaar jongere broer Jesper op de kamer. Soms bleven we weleens napraten over onze belevenissen, tot onze ouders ons kwamen vertellen dat het nu écht wel tijd was om te slapen. Maar in de meeste gevallen waren we bekaf en vielen we als een blok in slaap.

Het was een gelukzalige tijd, waarin wij genoeg hadden aan elkaar: Tor (vier jaar ouder dan ik), Marlies (drie jaar ouder), Jesper en ik. Klasgenootjes kwamen hier zelden spelen, in de eerste plaats omdat het leven op een

boerderij niet zonder risico's is. Tractoren en andere landbouwmachines zijn indrukwekkende gevaartes en je moet ook met dieren kunnen omgaan. We hoorden af en toe weleens verhalen over kinderen die iets overkomen was toen ze op de boerderij van een vriendje gingen spelen. Wij stonden amper stil bij die gevaren, omdat we ermee opgegroeid waren. De boerderij was meer dan vertrouwd terrein, ze was onze wereld.

Die wereld was tegelijk klein en oneindig groot. *Moeke en vokka* lieten ons vrij en hoefden amper naar ons om te kijken. Wij genoten met volle teugen van de vrijheid die we kregen, gingen op ontdekking, maar bleven wel in de buurt. Iedereen gerust. Zorgeloos. Veilig.

Eén keer heb ik mijn ouders wel een hartverzakking bezorgd. Ik was amper twee jaar oud toen ze me helemaal bovenaan een ladder aantreffen, vrolijk kriecken plukkend tussen de hoogste takken van onze boom. De vrij potige peuter die ik was – ik woog vier kilo bij de geboorte – had niet alleen altijd honger, maar ging ook steevast recht op zijn doel af. Dat mijn ouders eerst nog de tijd namen om een foto van het tafereel te maken vooraleer ze me een uitbrander gaven, zegt veel over hoe relatief hun woede was. Noeste arbeid ging gepaard met levenswijsheid, de ondernemingszin van hun kinderen werd niet snel beknot.

Het feit dat mijn beide ouders zijn opgegroeid op een boerderij, zal daar wel mee te maken hebben gehad. Mijn vader is zelfs geboren in wat later mijn slaapkamer zou worden. Mijn ouderlijk huis is dus ook dat van hem.

Rond zijn zeventiende leerde hij mijn moeder kennen, die hooguit een kilometer bij hem vandaan woonde, en uiteindelijk hebben zij het melkveebedrijf van zijn ouders overgenomen. *Vava en moemoe* zijn daarna naast ons blijven wonen. Vava kwam hier wel nog elke dag een kijkje nemen, stak hier en daar nog een handje toe. Voor mijn ouders was die hulp best welkom, want mijn vader heeft zich naast het werk op de boerderij ook altijd geëngageerd voor de sector: eerst bij de Boerenbond, waarvan hij een tijdlang ondervoorzitter was, en daarna voor CRV, een overkoepelende veeteeltorganisatie.

De kleinkinderen van vava vonden het helemaal niet erg dat hij regelmatig langskwam. Vava was onze held. Hij vertelde honderduit over het reilen en zeilen op de boerderij, leerde ons veel praktische dingen aan, hielp ons ook wanneer wij weer eens iets in elkaar probeerden te knutselen, zoals een pijl en boog, een boomhut of een konijnenhok. Vava is in 2019 helaas overleden. Hij heeft nog meegemaakt hoe dit boek stilaan vorm kreeg.

Meehelpen op de boerderij moesten we niet, maar we deden het wel. Dat gebeurde spontaan, zonder dat onze ouders ons hoefden aan te porren. Als kind ga je daarin mee. Wanneer je opgroeit tussen de koeien – héél veel koeien – gaan die deel uitmaken van je leven. Je houdt van die beesten. Bang ben ik er nooit voor geweest, integendeel, volgens mijn moeder was ik niet bang genoeg.

Ik was nauwelijks twee jaar oud toen ik de kalfjes al de fles gaf. Dat ging haast spelenderwijs en ik vond het geweldig. Later hielp ik ook de grotere koeien voederen en melken. Nooit hoefden mijn ouders me dat te vragen. Ze hadden ook nooit de tijd gevonden om me al die handelingen geduldig aan te leren. Ik vroeg er zelf naar, omdat ik van kindsbeen af, nog meer dan mijn broers en zus, geïnteresseerd was in alles wat met het vee te maken had, vanaf het prille begin. Ik heb alle geboortes van kalfjes zelf meege maakt, ook 's nachts. Als ik wist dat een hoogzwangere koe apart was gezet, sliep ik net iets minder vast en zodra ik merkte dat er meer dan gemiddelde bedrijvigheid heerste op het erf, stond ik beneden in mijn pyjama. Van elk kalfje dat geboren werd, maakte ik een gedetailleerde tekening, met alle vlekken op de juiste plaats.

De koeien op onze boerderij krijgen ook allemaal een naam. Dat was traditiegetrouw een gelegenheid voor familieoverleg, veelal tijdens de maaltijden. Iedereen mocht dan een naam voorstellen, het liefst een die aansloot bij die van de moeder: als die Beth heette, dan noemden we het kalfje Betty. Of Amanda en Mandy. Zo creëerden we een keten van namen waarin de stamboom herkenbaar bleef, wat het ook gemakkelijker maakte om die te onthouden. Al was dat voor mij geen enkel probleem, ik kende alle namen van de koeien uit het hoofd. Dat ik de meest enthousiaste van alle kinderen was in die zoektocht naar een naam, en bijgevolg ook meestal degene met het winnende voorstel, zal daar niet vreemd aan zijn.

Als kind van een veehouder was ik bovendien sneller dan gemiddeld op de hoogte van de bloemetjes en de bijtjes. In ons geval: de koeien en de stieren. Aangezien er op een melkveebedrijf alleen vrouwelijke koeien rondlopen, moeten die kunstmatig geïnsemineerd worden om kalfjes voort te brengen. Het zaad wordt weloverwogen gekozen en die selectie

---

**Wanneer je
opgroeit tussen
de koeien,
gaan die deel
uitmaken van
je leven**

---

boeide me als klein jongetje al mateloos. Samen met mijn vader doorbladerde ik dan de catalogus waarin alle stieren, met hun fysieke kenmerken, opgelijst stonden, en dokterden we de ideale combinaties uit. Zo gebeurt het trouwens nog steeds. Door het genetische materiaal te veredelen, willen we niet zozeer de productie verhogen, maar vooral de kwaliteit en voedingswaarde van de melk verhogen en bovendien de dieren sterker en gezonder maken.

Het zal dan ook niet verbazen dat deze dierenvriend ervan droomde om veearts te worden. Er leek me geen fijnere job te bestaan dan een dokter te zijn voor dieren, om me te ontfermen over kalfjes en er nog voor betaald te worden ook. Dat was onze eigen veearts niet ontgaan. Tot mijn twaalfde mocht ik regelmatig met hem mee op ronde. 's Morgens vroeg kwam hij me oppikken en 's avonds laat bracht hij me terug. Ik vervulde zo'n beetje de rol van assistent, die hem alle materiaal aanreikte. Zo werd mijn droom natuurlijk nog meer gevoed.

Mijn liefde voor dieren ging verder dan koeien en kalfjes. Bij ons thuis liepen nog meer beesten rond. Het leek wel alsof ik op een kinderboerderij woonde. Zo hebben wij bijna altijd twee honden gehad. Teefjes. Soms raakten die zwanger... Nu zie je dat niet zo vaak meer, maar in die tijd liepen er nog meer zwerfhonden rond op straat. En als zo'n reu onze boerderij dan een bezoekje had gebracht, zagen we een van onze honden niet veel later dikker worden. Dan wisten wij dat er weer een aantal puppy's zaten aan te komen. Voor de kinderen reden tot jolijt, voor mijn ouders veel minder. Zij hadden hun handen al meer dan vol met de koeien. Maar wij namen de zorg voor die hondjes er met plezier bij en maakten zelf brokkenpap voor hen.

We hadden ook ooit drie lammetjes, een drieling, die wij dan de papfles mochten geven. Toen de schaapjes groter werden, begonnen ze te blaten zodra mijn moeder 's ochtends de deur opentrok. Dan snelde ik meteen te hulp door ze wat boterhammen of iets anders te eten te geven. Die beesten waren zo tam dat ze amper hun plan konden trekken.

Vava gaf ons op een dag zelfs een pony cadeau. Hij was zelf ruiter geweest, maar zijn eigen kinderen hadden niet lang aan paardensport gedaan. Stiekem hoopte hij dat hij zijn kleinkinderen daar wel toe kon verleiden, maar hij ving alweer bot. Chipie was voor ons een huisdier, een hobby, zoals onze honden, schapen, of de geitjes en konijntjes die we ook

een tijdje hadden. Al die beesten waren ons dierbaar en dan zorg je daar graag voor. Net zoals onze ouders altijd liefdevol zijn omgegaan met onze koeien.

Ik kon me geen mooiere kindertijd wensen. Nochtans gingen we nooit op vakantie, behalve af en toe een weekendje naar de Ardennen met mijn tante. Maar niemand van ons had echt behoefte aan vakantie, want we konden ons op de boerderij een hele zomer lang uitleven. De avonturen, de kicks, het plezier lagen hier zomaar binnen handbereik. En dan waren er nog de dieren waar ik zo van hield.

Tot mijn dertiende was ik lid van een jeugdbeweging, de Chiro. Ik ging ook ieder jaar tien dagen mee op zomerkamp. Ik amuseerde me daar wel, maar tien dagen was meer dan genoeg. Ik keek er toch altijd naar uit om terug te keren naar de boerderij. Ik was nu eenmaal een boerenzoon. Een trotse boerenzoon. En dat ben ik nog steeds.

Niemand had behoefte aan vakantie, want we konden ons op de boerderij een hele zomer lang uitleven

---

De liefde voor de fiets

Als kind had ik al energie te over, ik kon geen minuut stilzitten. Sport is dan een logische uitlaatklep. De terreinen van Dessel Sport, de voetbalclub die zowat mijn hele jeugd tussen tweede en derde klasse pendelde, lagen op een steenworp van de boerderij. Omdat al mijn schoolvrienden bij de club aangesloten waren, stond ik daar plots ook tussen de kalklijnen, weliswaar niet 'met volle goesting'. Van een verfijnde techniek moest ik het niet meteen hebben, dus werd ik, of ik dat nu leuk vond of niet, de libero van de ploeg. Ballen wegtrappen werd mijn handelsmerk. Lang heb ik dat 'potje stamp' echter niet volgehouden. Telkens als we een goal incasseerden, kreeg ik van de trainer verwensingen naar mijn hoofd geslingerd. Bovendien vierde de vriendjespolitiek er hoogtij en het feit dat mijn ouders zelden of nooit konden komen kijken, speelde niet in mijn kaart.

Toch kwam ik dankzij het voetbal bij mijn andere passie terecht. Naast het voetbalveld werd in die tijd een splinternieuw BMX-circuit aangelegd en ik nam mezelf voor: 'Als dat helemaal klaar is, stop ik met voetballen.'

Anders dan wat je bij veel andere topsporters hoort, had de keuze voor de fiets niets te maken met individualisme, met het onvermogen om te functioneren in een ploegsport. Ik was een sociaal kind, zonder enige twijfel. Al van in de kleuterklas kregen mijn ouders bij oudercontacten te horen dat ik een 'allemansvriend' was. Geen tafelspringer, maar iemand die met iedereen goed kon opschieten en die zich hoogstens bezondigde aan wat onschuldig kattenkwaad.

Het feit was gewoon dat ik altijd al doodgraag had gefietst. Misschien wel onder invloed van mijn vader, die wielertoerist was en één of twee keer per week een tochtje maakte. Regelmatig ging ik mee. Dat was hard afzien, maar ik wilde niet afgeven! Geen denken aan. Fietsen was op mijn lijf en mijn koppige hoofd geschreven, maar in die tijd mocht je pas vanaf je twaalfde deelnemen aan wedstrijden op de weg.

Dat BMX-parcours kwam dus als geroepen. Zodra het klaar was, bracht ik er samen met mijn jongere broer Jesper ontelbare en onvergetelijke uren door. Het circuit lag bij wijze van spreken in onze achtertuin en het was altijd open, voor iedereen. Toen toch nog. Tegenwoordig is het vanwege gevaar voor vandalisme afgesloten buiten de trainings- en wedstrijden van de lokale club BMX 2000 Dessel. Dat is begrijpelijk, maar jammer, want BMX'ën is voor kinderen een gedroomde hobby: het is fysiek en technisch veeleisend én heerlijk opwindend.

Jesper en ik sloten ons snel aan bij BMX 2000. In de eerste plaats voor de fun, als hobby, maar we bleken er toch enig talent voor te hebben. Zelf werd ik provinciaal kampioen en vier keer vicekampioen van België. Dat laatste gebeurde telkens na een lange reeks wedstrijden, in een regelmatigheids criterium.

Anders dan bij het voetbal moesten onze ouders wel overal mee naartoe, met de fietsen in de aanhangwagen. De belangrijkste wedstrijden vonden immers plaats in Aarschot, Keerbergen, Massenhoven en soms zelfs in Binche of Soumagne, lange verplaatsingen vanuit de Kempen. Dat ondervond ik toen ik mijn sleutelbeen brak in Soumagne... Mijn vader was er die bewuste keer bij en hij had liever niet dat ik me in het plaatselijke ziekenhuis liet behandelen. Dus moest ik met die pijnlijke schouder in de auto zitten, anderhalf uur lang. Elke bult of put in de weg deed me ineenkrimpen van de pijn.

In die grote wedstrijden was er altijd wel iemand beter dan ik. Op het moment zelf was dat soms frustrerend, maar al bij al kon ik dat snel aanvaarden. Ik besepte ook dat ik net dat tikkeltje durf miste om het verschil te maken. Jesper daarentegen was een echte lefgozer op de fiets. Wij keken allebei enorm op naar Rob Peeters, de latere veldrijder, die over de circuits vloog. We wilden maar wat graag kunnen wat hij kon, maar ik was zelden de eerste die het aandurfde. Dan zag ik Jesper denken: 'Ik doe het wél!' Dat deed hij dan ook, waarna ik natuurlijk niet kon onderdoen.

Ik ontdekte dat ik met mijn BMX-licentie ook aan wedstrijden op de weg mocht deelnemen

---

Toen ik twaalf was, ontdekte ik dat ik met mijn BMX-licentie ook aan wedstrijden op de weg mocht deelnemen, bij de aspiranten. Dat was voor mij een openbaring, want ik had altijd gedacht dat ik een keuze moest maken: het ene óf het andere. Nu bleek dat ik beide disciplines kon combineren, zou niemand me nog op andere gedachten kunnen brengen. Ook mijn moeke niet, die al dat gewriemel in een peloton maar niks vond. Ik had wel een probleempje: ik had geen wielerkledij. Ik kon toch moeilijk in zo'n beschermend

BMX-harnas deelnemen? En nog belangrijker, ik had geen echte racefiets.

Voor het eerste euvel volstond een simpel telefoontje naar Balen BC. Ik mocht rondrijden in een shirt van die prestigieuze wielersclub uit het naburige dorp. Mijn vader had enkele jaren eerder dan weer een oude omgebouwde racefiets gekregen van een bevriende wielertoerist. Die was eigenlijk voor Tor bedoeld, maar Tor was niet zo sportief aangelegd. De fiets was door de vorige eigenaar 'Colnero' gedoopt. Dat leek goed genoeg op Colnago, dus ik waagde het erop. Mijn eerste wedstrijd bij de aspiranten, op een zomerse zondag, viel best mee, maar ik moest het met dat antieke exemplaar opnemen tegen jongens met topmateriaal. Daar moest ik iets aan doen. Ik wist meteen al hoe ik daarvoor voldoende geld bij elkaar zou sparen...

Toen ik een jaar of tien was, begon ik konijntjes te kweken, een hobby waarbij mijn vroege kennis over de voortplanting van de dieren goed van pas kwam. Die hobby groeide al vrij snel uit tot een heuse business. Op een bepaald moment stonden op de boerderij wel dertig hokken, die Jesper en

ik samen met vava in elkaar hadden getimmerd. Mijn broer en ik hielden in oude agenda's een heuse boekhouding bij. We noteerden nauwkeurig welke konijnen we bij elkaar lieten hokken, hoeveel jongen ze voortbrachten, en hoeveel we er verkochten. Er waren gegadigden genoeg, regelmatig kwamen mensen langs op de boerderij om konijntjes voor hun kinderen te kopen.

Dankzij mijn productieve konijnen kon ik op mijn veertiende een Diamant-racefiets van zowat 700 euro kopen. Apetrots was ik, en ik poetste hem elke week plichtsbewust. Ik droeg er zorg voor als was het een van mijn geliefde dieren op de boerderij.

Mijn ouders stonden erbij en keken ernaar. Onlangs nog vertelde mijn moeder me hoe trots ze toen op me was en hoe tekenend dat verhaal was voor mijn karakter. 'Zo jong nog, maar toch al vol voor een doel gaan en zo zelfstandig willen zijn. Alles wilde je zelf doen. Toen je met een hamer op je vinger klopte, zag ik je de pijn verbijten, maar van opgeven was geen sprake.'

Die mentaliteit spreidde ik ook tentoon op de fiets. Niet dat die wedstrijdes bij de aspiranten al zoveel voorstelden. Honderd meter opwarmen heen en terug, een goed halfuurtje rondjes rijden in een peloton van zo'n dertig renners en na tien kilometer zat het erop. Daarna friste ik me wat op en konden we met de auto terug naar huis. Mijn ouders kwamen altijd mee, want de meeste wedstrijden waren in de provincies Antwerpen en Limburg, waardoor ze de boerderij maar een paar uurtjes hoefden achter te laten. Tor en Marlies waren intussen oud genoeg om de boel daar te beredderen.

Elke keer ging ik er honderd procent voor, misschien zelfs te hard en te vroeg, waardoor ik op het einde van de wedstrijd wat tekortkwam. Winnen was er in die eerste jaren nog niet bij, ik moest het stellen met een flink aantal top 5-plaatsen. Maar dat deerde me niet. Ik verscheen elke keer weer supergemotiveerd aan de start omdat ik het zo graag deed. Ik zette altijd door, geen haar op mijn hoofd dat eraan dacht op te geven. Of niet aan de start te verschijnen...

Op een avond waren Jesper en ik aan het skateboarden op een van onze zelf aangelegde omloopjes achter de stallen. Mijn moeke zei me nog voorzichtig te zijn, want de volgende dag had ik een wedstrijd. Luisteren deed ik niet, vallen wel. Maar ik wilde geen verstek laten gaan (en aan mijn moeder toegeven dat ik toch gevallen was), dus stond ik de volgende dag toch

aan de start in Kasterlee. Het liep natuurlijk voor geen meter. Ik kon niet voluit gaan en dat was ook mijn ouders opgevallen. Vlak na de finish zei ik hen: 'Ik denk toch dat we naar het ziekenhuis moeten.' Wat bleek? Ik had een nacht geslapen én een wedstrijd uitgereden met een gebroken pols. Ik moest meteen in het gips. Mijn pijngrens bleek toen al behoorlijk hoog.

Na twee jaar koersen – ik was toen veertien – achtte ik de tijd rijp om de knoop door te hakken: ik koos volop voor de weg. Dat betekende dat ik niet langer aangesloten kon blijven bij BMX 2000 en dat ik mijn licentie moest overdragen naar Balen BC, waarvan ik officieel lid werd. De BMX-club betreurde dat ten zeerste, want op dat moment was ik nog steeds de nummer 2 van België. Maar ik voelde aan dat ik in die discipline nooit aan de top zou kunnen blijven meedraaien. Daarvoor miste ik de pure technische aanleg en de roekeloosheid die Jesper wel had. Dat is ook de reden waarom veldrijden, waar ik ook weleens van proefde, me niet echt kon bekoren. Ik kon vooral heel hard fietsen, waardoor ik in BMX-wedstrijden mijn gebrek aan techniek kon goedmaken op de rechte stukken. Maar dat zou niet blijven volstaan.

Voor Jesper gold net het omgekeerde. Hij was geboren in december en had door een variant van de ziekte van Crohn een extra groeiachterstand opgelopen, waardoor hij nog kleiner en 'jonger' was voor zijn leeftijd. Hij behoorde technisch tot de besten, maar miste dan weer de fysieke kracht. Dat zou hem ook parten spelen op de weg, want nadat ik aan wegwedstrijden begon deel te nemen, volgde Jesper al snel mijn voorbeeld. Zoals wel vaker. Wij waren twee handen op één buik, deden alles samen en ik denk wel dat ik mag zeggen dat hij een beetje opkeek naar zijn grote broer. Maar terwijl ik op de weg al snel mijn mannetje kon staan, bengelde Jesper vaak achteraan in het peloton. 'Ik doe ook mijn best, hoor,' momperde hij dan, 'ik rijd echt zo hard als ik kan.' Maar het mocht niet baten. Zijn motivatie smolt als sneeuw voor de zon en dus gaf hij er algauw de brui aan.

Aan motivatie heeft het mij nooit ontbroken. Fietsen was het liefste wat ik deed. Het enthousiasme spatte van me af en wekte blijkbaar sympathie op, want de ploegleiders en ploegmaats van de club verkozen me op mijn veertiende tot 'Aspirant van het Jaar'. Dat is vrij uitzonderlijk voor een renner die niets had gewonnen, maar met mijn tomeloze inzet bleek ik een voorbeeld te zijn voor anderen...